

Vulturul

George Coșbuc

Venind de departe cu zborul întins
S-oprise deasupra Ceahlăului nins,
Ș-apoi din rotiri tot mai strânte-n cuprins
Căzu, ca să prindă vreo pradă,
Cum uneori parcă vezi fulgerul stins

Pe când nici nu-ncepe să cadă.
Eu nu știu, fui vesel ori trist în acel
Ocol ce-l făcui împreună cu el,
Că-ntâi îmi păruse că-i vis și mă-nșel
Dar bine venitu-mi-a în minte
Vulturul văzut în rotire la fel
Cu ani de viață înainte.

Un pisc singuratic al muntelui plin
De colțuri de stâncă, cu zborul său lin
Acela-l rotea prin văzduhul senin
În sute de cercuri egale,
Și-n fiecă zi și tot timpul vecin
Umbririlor nopții din vale.

Păstorii spuneau că păzește pe-ai lui,
Că-n rece cuib scoate perechea sa pui
Și hrană-i ducea ori pe-aceea ce nu-i
La staul pe-amurg, din mioare,
Ori cerbi sugători ce se culcă sătui
Sub brazii ce-acopăr izvoare.

Și parc-aș vorbi ca de lucruri de ieri,
Ce drag îmi era nesătulei vederi!
Când singur în largul înaltei tăceri
Brăzda cu rotirea sa golul;
Și-uimit cum de-a lungul atâtor seri
Eu stam urmărindu-i ocolul.

Dar groaznic venit-a într-o zi, din apus
O noapte cu-atâta întuneric c-a pus
În minte-ne stavile putinței de-adus
Aminte ce-i timpul și locul,
Și-urlau în cumplita cădere de sus
De-a valma și apa și focul.

Ci-ncet se făcu și-o lumină ca-n zori,

POEZII ONLINE

Iar ziua, ce prinsă de-ai spaimei fiori
S-ascunse pitită-ntre ceruri și nori,
Se-ntoarse, și soare fu iară,
Și apusu-i stârnit-a minuni de culori,
Cum nu mai fu-n lume vreo seară!

Iar sufletu-n noi ce și-acum tremura,
De farmec cuprins, ca pierdut se mira!
Dar unde-o fi piscul? Căci nu mai era
Și-n locul lui gol și lumină
Vulturul, el însă și-acu înconjura
O stâncă trăsniță-n ruină.

Deodată cu țipet se-ntoarse înapoi,
Ca unul ce-și schimbă gândirea, și-apoi
Spre văi, și departe, cu zborul greoi
Încet ni se stinse vederii.
De-atunci nu-l văzură nici alții, nici noi
Rotind în luminile serii.